

LITURGIA EUCHARYSTYCZNA

KATECHEZA 30

DIALOG PRZED PREFACJĄ

Modlitwę eucharystyczną rozpoczyna uroczysty i radosny dialog celebransa i ludu, który umożliwia zjednoczenie się wiernych z ich rzecznikiem przed Bogiem.

Pozdrowieniem „Pan z wami” kapłan przypomina o obecności Chrystusa we wspólnocie zgromadzonej wokół ołtarza. Gestem rozłożonych ramion celebrans ogarnia wszystkich obecnych na Mszy świętej i zachęca ich do budowania więzi komunii z Bogiem i między sobą, pomimo istniejących różnic i podziałów. Odpowiedź wiernych: „I z duchem twoim” uświadamia nam, że kapłan sprawujący Ofiarę eucharystyczną występuje w osobie Chrystusa, stając się ikoną Zbawiciela pośród zebranego ludu Bożego. Następnie słyszymy wezwanie „W górę serca” i odpowiedź ludu : „Wznosimy je do Pana”. Słowa te swoimi korzeniami sięgają pierwszych wieków istnienia chrześcijaństwa. Jest to okrzyk, który budzi z bierności i wzywa do oderwania się od codziennych spraw i skierowania naszych umysłów i serc ku Bogu, w którym powinniśmy pokładać całą naszą nadzieję. Św. Augustyn wyjaśniając sens tego wezwania pisze, iż „nadzieja w Bogu, nie w tobie. Ty bowiem jesteś na dole. Bóg jest w górze”..

S. Dominus vobiscum.
M. Et cum spiritu tuo.
S. Sursum corda.
M. Habemus ad Dominum.
S. Gratias agamus Domino, Deo nostro.
M. Dignum et iustum est.

K. Pan z wami.
W. I z duchem twoim.
K. W górę serca,
W. Wznieśliśmy je ku Panu.
K. *(Pochylając głowę)* Dzięki składajmy Panu Bogu naszemu.
W. Godne to i sprawiedliwe.

Natomiast św. Cyprian powyższe słowa dialogu traktuje jako przygotowanie wiernych do przyjęcia właściwej postawy wewnętrznej podczas modlitwy, czyli swoistą zachętę do oderwania się w myśleniu od tego, co zmysłowe i doczesne, aby całą swoją uwagę skoncentrować jedynie na Bogu. Podobnie interpretuje znaczenie słów „wznosimy je do Pana” św. Cyryl Jerozolimski w swojej przestrodze skierowanej do uczestników Mszy świętej: „Niech nie będzie nikogo takiego, który by ustami tylko mówił: Mamy wzniesione do Pana, a w myśli był zajęty doczesnymi sprawami. Należy zawsze myśleć o Bogu; skoro jednak skutek słabości ludzkiej jest to niemożliwe, powinniśmy się starać o to przynajmniej w świętej godzinie”. Ostatnia część dialogu między kapłanem i wiernymi: „Dzięki składajmy Panu Bogu naszemu” – „Godne to i sprawiedliwe” stanowi bezpośrednie przejście do prefacji i przypomina, że wszyscy zgromadzeni powinni się włączyć w dziękczynienie za dzieła Bożej miłości, objawione w całej historii zbawienia. Wezwania te są zbliżone do formuł hebrajskiego obrzędu „beraka”, czyli modlitw odmawianych podczas żydowskiego posiłku paschalnego. Warto pamiętać, że od słów: „Dzięki składajmy Panu Bogu naszemu” pochodzi nazwa Eucharystia, której tak dziś powszechnie używamy.